12 вересня 2019 р. Б.
число 35 (1278)

«Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі; так бо переслідували пророків, які були перед вами» (Мт. 5, 12).

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Митрополії Української Греко-Католицької Церкви. Виходить кожного тижня

Цей тиждень в подіях

13 вересня

Покладення чесного Пояса Пресвятої Богородиці.
День програміста.

14 вересня

Початок церковного року.
Всесвітній день надання першої медичної допомоги.
День українського кіно.

15 вересня

Міжнародний день демократії.
Всенародний день Батька.

16 вересня

Міжнародний день збереження озонового шару.

17 вересня

День рятівника.

ОГЛЯД ОСНОВНИХ МОМЕНТІВ цьогорічного Синоду Єпископів УГКЦ

Як уже повідомлялося, з 1 по 10 вересня в Українській папській колегії св. Йосафата у Римі проходив цьогорічний Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. З цієї нагоди подаємо до уваги наших читачів інформацію про те, що таке Синод єпископів та короткий огляд про основні його цьогорічні моменти.

Синод Єпископів – це найвищий законодавчий та судовий орган в Східних Католицьких Церквах свого права, яких на сьогоднішній день у світі налічується 21. Серед цих Церков однією з найбільш чисельних є УГКЦ. Учасниками Синоду є всі єпископи УГКЦ на чолі з Главою Церкви. Як відомо, в УГКЦ нараховується 41 діючий та 9 єпископів емеритів. Саме Синод Єпископів має виключне право видавати закони для усієї помісної Церкви. Важливим завданням Синоду Єпископів є обрання Патріарха та єпископів і призначення останніх до різноманітних пастирських служінь в Україні та на поселеннях.

Цьогорічний Синод проходив у Римі в поєднанні зі святкуваннями 50-річчя освячення собору св. Софії, яке здійснив Слуга Божий Патріарх Йосиф у присутності тодішнього Папи св. Павла VI наприкінці вересня 1969 року.

Продовження на стор. 3.

Папа поблагословив рішення Синоду УГКЦ про обрання єпарха Кам'янець-Подільського

10 вересня 2019 року у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск надав свою згоду на обрання всечесного отця Івана Кулика, пароха парафії Святих Сергія і Вакха у Римі, єпархом Кам'янець-Подільським УГКЦ, яке здійснив Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви.

стор. 2

Перша проща «Нової Зорі» до гробу св. Апостола Петра у Ватикані

Нещодавно завершилась перша проща з нагоди 50-річчя освячення собору Святої Софії у м.Римі, яку організувало видавництво «Нова Зоря».

стор. 4

Дозвілля
Майстер-клас у «Новій Зорі» для діток інклюзивної групи — 2 стор.

Патронатна сім'я
Прийомна дитина на півроку. Як це працює? — 5 стор.

Світочі Церкви
Слуга Божий Григорій Балагурак — 6 стор.

На допомогу катехиту
Катехизація на парафії — без проблем! *(Практичні поради від Анни Масляк)* — 7 стор.

Офіційно!

Папа поблагословив рішення Синоду УГКЦ про обрання Єпарха Кам'янець-Подільського

У вівторок, 10 вересня 2019 року, у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск надав свою згоду на обрання всечесного отця Івана Кулика, пароха парафії Святих Сергія і Вакха у Римі, єпархом Кам'янець-Подільським УГКЦ, яке здійснив Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви.

Біографічна довідка

Владика-номінат Іван Кулик народився 16 березня 1979 року в Переволоці Тернопільської області. Священниче формування розпочав у Тернопільській вищій духовній семінарії, а завершував у Люблінській семінарії в Польщі, після чого 8 травня 2005 року отримав пресвітерське рукоположення.

Від 2005 по 2009 роки о. Іван навчався в Папському патристичному інституті «Augustinianum», здобувши ліценціат з патристики. Під час навчання здійснював душпастирську опіку в українських греко-католицьких громадах у різних містах Італії.

У 2009 році був призначений адміністратором української парафії Святих Сергія і Вакха в Римі, парохом якої став 2013 року.

Департамент інформації УГКЦ.

Молитва до Божої Матері Неустанної Помочі перед Чудотворною іконою

О, Мати Неустанної Помочі! Оце клячить у Твоїх стіп до Бога нужденний грішник, що шукає в Нього опіки й усю свою надію через Тебе на Господа покладає. О, Мати милосердя, змилосердися наді мною! Чую, що всі називають Тебе Господнім захистом і надією грішників. Будь же мені Небесним захистом, будь моєю надією на Господа Бога. Поможи мені ради любові й благодаті Ісуса Христа.

Подай руку нужденному грішникові, що через Тебе Йому поручається і віддається назавжди на Його службу. Благословлю Бога й подяку Йому складаю за те, що в Своїм милосерді надихнув мене великим довір'ям до Тебе: це довір'я, а особливо страх Божий та покаянний і смиренний дух вважаю запорукою свого вічного спасіння.

Признаю, що як давніше я так часто грішив, то це було тому, що я не прагнув Божої правди і спасіння, не шукав через Тебе Небесного захисту. Знаю, що з Твоєю поміччю переможу, знаю, що мені поможеш, якщо Тобі це поручу. Боюся тільки, щоб у небезпечних спокусах я не забув про Твого Божественного Сина та занехаяв через Тебе до Нього взивати і через те сам не спричинив своєї загибелі.

Прошу Тебе і всім серцем благаю, щоб у всіх підступах пекла я завжди прагнув Божої правди і спасіння та шукав у Тебе Божого захисту і кликав: Маріє, помагай в цьому Ісусовому порятунку мене! Мати Неустанної Помочі, не дозволь, щоб я втратив Бога. Амінь.

З життя Церкви

Митрополит Володимир відвідав громаду УГКЦ в Італії

Під час Синоду єпископів УГКЦ, який проходив у вічному місті Римі, Архієпископ і Митрополит Володимир Війтишин на запрошення капелана для українців о. Любомира Сітка восьмого вересня відвідав парафіяльну спільноту, що в м. Пескарі.

В ході візиту відбулась також зустріч Митрополита Володимира з Архієпископом Пескари Владикою Томазом. Під час зустрічі Владика Митрополит представив ситуацію в Україні, подякував за опіку наших вірних, а також підтримку о. Любомира Сітка.

Владика Томазо пообіцяв молитись за мир в Україні і відвідати Україну на запрошення Митрополита Володимира.

Департамент інформації Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ.

Дозвілля

Майстер-клас у «Новій Зорі» для діток інклюзивної групи

Восьмого вересня вперше на подвір'ї «Нової Зорі» у кав'ярні, яка нещодавно запрацювала при видавництві, провели творчу майстерню для діток з особливими потребами.

Такий майстер-клас для особливих діток організувало громадське об'єднання «Етнопростір» та пані Марія Червак, яка вже давно опікується та провадить схожі зустрічі для діток з «особливими можливостями» (як ми любимо говорити). Адже це дітки, які мають великий потенціал, який просто глибше захований. Їхнім наставникам потрібно докласти більше зусиль та терпіння, щоб його відкрити.

Дітки мали можливість на свіжому повітрі малювати, гратися з друзями, а батьки за горнятком кави просто поспілкуватись. Така зустріч сподобалась як маленьким учасникам майстер-класу, так і їхнім батькам. Тому в планах п. Марії вже є проведення таких зустрічей кожної неділі на подвір'ї «Нової Зорі» з 14.00 до 18.00, куди вона запрошує всіх особливих діток та їх батьків.

Нагадаємо, що нещодавно за ініціативи п. Марії Червак вперше при парафії Всіх Святих Українського Народу відбулись «Канікули з Богом» для таких діток. Це була чудова ініціатива, яку варто продовжувати і на майбутнє.

Вл. інф.

З життя Церкви

ОГЛЯД ОСНОВНИХ МОМЕНТІВ *цьогорічного Синоду Єпископів УГКЦ*

(Закінчення, поч. на стор. 1)

2 вересня у рамках початку роботи Синоду на аудієнції у Ватикані єпископів УГКЦ прийняв Святіший Отець Папа Франциск. «Ми прийшли сюди тому, що прагнемо бути Синодом», — наголосив у своїй промові Глава УГКЦ. А Папа Франциск, звертаючись до єпископів, пожартував, що не має заздалегідь підготовленої промови, бо «під час нашої зустрічі у липні я вже сказав все, що мав сказати». Тому Святіший Отець віддав перевагу тому, щоб особисто привітатися та поспілкуватися з кожним єпископом, наголошуючи на тому, що «без Святого Духа нема Синоду».

3 вересня Синод Єпископів УГКЦ відвідав **кардинал П'єтро Паролін, Держсекретар Ватикану**. «Я справді дуже радий зустрітися з вами тут, у Римі, під час Синоду Єпископів УГКЦ. Складаю щиру подяку за це бажане братерське запрошення. За ці роки було чимало важливих нагод для зустрічей з Українською Греко-Католицькою Церквою, що дали мені можливість пізнати вас краще, ділити з вами ваші радощі та сподівання, рівно ж як і тривоги та хвилювання», — сказав кардинал Паролін у своєму слові.

Цього ж дня **Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав** мав головну доповідь на Синоді Єпископів УГКЦ на тему: «Сопричастя в житті та свідченні УГКЦ». «Нашу Церкву робить глобальною не географія, а її внутрішня єдність. Глобальною нас робить саме глобальна спільнота нашого церковного буття. Ми, як єдина помісна Церква з центром у Києві, є єдиним живим організмом, незалежно від місця його перебування, рівня його організації та зрілості інституцій», — наголосив Блаженніший Святослав.

У четвер, 5 вересня, в римській базиліці Святої Богородиці (Santa Maria Maggiore) відбулися літургійні вшанування 100-річчя відходу до вічності блаженної Йосафати Гордашевської, співзасновниці Згромадження сестер служебниць. Як відомо, її святі мощі були таємно перевезені в комуністичних часах з України до Рима і тепер перебувають в Генеральному домі сестер служебниць.

Як зазначив **Владика Богдан Дзюрах, Секретар Синоду Єпископів УГКЦ**, цьогорічне місце проведення має глибоке символічне значення у контексті головної теми цьогорічного Синоду: «Сопричастя у житті і свідченні УГКЦ». Собор св. Софії став символом єднання українців «у розсіянні сущих» з переслідуваною Церквою на матірних землях. А спорудження його у вічному місті мало підкреслювати єдність-сопричастя від самих початків Володимирового Хрещення, Київської Церкви з Вселенською Христовою Церквою, заснованою на скелі-Петрі. Ця єдність була відновлена 1596 року, а наша УГКЦ є її живим свідком і носієм. А вже в безпосередній близькості до цьогорічного Синоду Святіший Отець Франциск дав ще один чудовий привід, щоб ми усім синодом відвідали Італію: Папа відразу після липневої зустрічі з Постійним Синодом і митрополитами нашої Церкви створив екзархат УГКЦ в Італії. Знаковий крок і ще один доказ вірності Апостольської Столиці нашій Церкві та щирого прагнення до її розвитку і розквіту».

Під час Синоду Владику Діонісія Ляховича Святіший Отець номінував делегатом з повними правами апостольського екзарха для вірних УГКЦ в Італії.

У неділю, 8 вересня, Владики Синоду на запрошення душпастирів новоствореного Екзархату в Італії роз'їхалися по різних куточках Італії, щоб відвідати там вірних в українських громадах. Таким чином, цими днями погляд вірних УГКЦ і не тільки був прикутий в бік Риму, де наші Єпископи на Синоді застановлялися, як краще послужити нашим людям в Україні і на поселеннях, щоб усім нам бути справді «живою Церквою», здатною давати свідчення про Воскреслого Спасителя перед лицем сучасного глобалізованого світу. Подаємо до уваги читачів виділені основні думки доповідачів Синоду.

Архиєпископ і Митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк у своїй доповіді назвав проблеми УГКЦ в Канаді. За словами митрополита, Церква сьогодні в Канаді втрачає молоде покоління. Однією з причин єпископ називає недоступність УГКЦ до світської освіти. Інша причина, яка віддаляє молодь від УГКЦ, за словами митрополита, — українська мова, оскільки молодь не дуже володіє українською.

Архиєпископ і Митрополит Перемисько-Варшавський Євген Попович розповів про минуле і сьогодення УГКЦ в Польщі: «Ми вистояли як Католицька Церква візантійської традиції завдяки глибокій вірі та глибокій любові наших вірних до своєї Церкви. Так було в минулому, так було і 30 років тому в Україні, коли Церква вийшла з підпілля. Подібно є і зараз, адже видимим є цей феномен організації церковного життя серед новітніх емігрантів у зовсім чужих нашій традиції країнах поселення».

Архиєпископ і Митрополит Куритибський Володимир Ковбич виступив з доповіддю, в якій представив регіональну дійсність про сопричастя нашої Церкви у трьох різних країнах: Австралії, Аргентини і Бразилії. Єпископ переконаний, що внаслідок сильного впливу місцевих культур дуже важко зберігати східний дух у мішаних сім'ях, адже в діаспорі втрата української ідентичності стається дуже швидко.

Митрофорний протоієрей Василь Говера, апостольський адміністратор для католиків візантійського обряду в Казахстані та Центральній Азії, розповів про історію нашої Церкви в Казахстані, яка, за його словами, є історією хресної дороги нашого народу та Церкви. Але незважаючи на це, наші вірні тут завжди відчували свою приналежність до України і до своєї рідної Церкви.

> «Нашу Церкву робить глобальною не географія, а її внутрішня єдність».
> *Блаженніший Святослав*

Синод Єпископів УГКЦ відвідав також Вікарій Його Святості для Римської дієцезії **кардинал Анжело де Донатіс**. «Мій зв'язок з Україною і з вашою Церквою особливо зміцнився, коли Святіший Отець забажав призначити мене Апостольським візитатором для вірних українців-католиків візантійського обряду в Італії. Цей екзархат був створений, щоб відповісти на пастирські потреби народу, кількість вірних якого в Італії досягла значної величини — 70 тисяч у 145 парафіях, якими опікуються 62 священники. Італійська Церква прийняла ці спільноти та їхніх пастирів з братерською любов'ю та з відкритими обіймами», — підкреслив кардинал Донатіс.

Архиєпископ і Митрополит Філадельфійський Владика Борис Ґудзяк у своїй доповіді «Єдність та сопричастя: голос УГКЦ із США» поділився думками про те, що найкраще сприяє сопричастю/єдності нашої Церкви в її глобальному вимірі. На його думку, передусім варто звертати увагу саме на духовний фундамент.

Також у рамках роботи Синоду робоча група із запровадження Стратегії розвитку до 2020 року «Жива парафія — місце зустрічі з живим Христом», передаючи свої повноваження та напрацювання новоутвореній Душпастирській раді, представила останній звіт.

Робочі засідання Синоду Єпископів УГКЦ відвідав також Голова Італійської Єпископської Конференції **кардинал Гуалтьєро Бассеті**. Він привітав членів Синоду Єпископів УГКЦ та висловив захоплення нашою Церквою: «Думаймо про майбутнє з надією і з повною довірою до Господа, який провадить свою Церкву і ніколи її не покидає. Ми, єпископи Італії, дивимося на вас і на вашу Церкву з великим захопленням і повагою, бачачи у ваших пастирських зусиллях усю любов, яку ви несете вашим спільнотам. Нехай минулі й теперішні страждання будуть джерелом сили та нового життя. Ми супроводжуватимемо вас молитвами та своєю близькістю».

Адміністратор Патріаршої курії о. Андрій Максимович звітував перед Синодом про щорічну роботу Патріаршої Курії, а також розповів про основні здобутки, досягнення, виклики та труднощі, які сталися впродовж року. «Один з викликів — це об'єднати Курію в одну командну ініціативу, яка би будувалася на тісній співпраці та взаємоповазі. Крім того, ми намагаємося дбати про фінансове та соціальне забезпечення працівників структури, — запевнив о. Андрій Максимович. — Ми готові далі служити і допомагати, бо Курія покликана бути ефективним інструментом виконавчої діяльності як і Глави Церкви, так і владик нашого Синоду».

До Синоду УГКЦ звернувся також **президент «Карітасу України» Андрій Васькович**. «Ми маємо шостий рік війни і гуманітарна ситуація не покращилася. Ми почали проєкти, які б стимулювали людей до соціального служіння на основі парафій. Хочемо навчити людей організуватися, аби допомагати іншим людям. І це не є питання великих коштів, це є питання великої волі, бажання допомогти іншим», — наголосив доповідач.

Владика Діонісій Ляхович, делегат з повними правами апостольського екзарха для вірних УГКЦ в Італії, поділився думками про стан душпастирства і соціального служіння в Італії. «Виникає соціальна проблема, яка зачіпає як Україну, так і саму Італію, — доля старших жінок із "синдромом Італії". Двадцять років тому саме українські жінки були засновницями наших спільнот в Італії, як ті "тихі будівничі" нашої Церкви на італійському півострові. Всі гроші віддавали дітям, а самі залишалися ні з чим… Потрібно відкрити в Україні спеціальну клініку на базі якогось психіатричного закладу, на зразок уже створеного в Ясі (Румунія), де лікуються понад двісті жінок-румунок на рік. Можливо, треба закликати, щоб українська держава долучилася до подібних проєктів, адже українські іммігранти вливали величезні кошти в бюджет України. І нам в Італії треба закотити рукава, щоб Церква взяла на себе обов'язок, як матір, за своїх дітей тепер і в майбутньому".

Патріарша літургійна комісія на чолі із владикою Венедиктом Алексійчуком представила свою діяльність впродовж року Синоду Єпископів УГКЦ. Основною точкою її представлення стала пропозиція проєкту нового Місяцеслова.

Окрім того, владика Гліб Лончина презентував стан справ щодо українського перекладу Служебника Божественної Літургії св. Івана Золотоустого.

Синодальні рішення і постанови будуть опубліковані в наступних номерах газети після проголошення відповідного Декрету Глави і Отця УГКЦ.

Вл. інф. за матеріалами пресслужби Синоду УГКЦ

Паломництва

Перша проща «Нової Зорі» до гробу св. Апостола Петра у Ватикані

Нещодавно завершилась перша проща з нагоди 50-річчя освячення собору Святої Софії у м. Римі, яку організувало видавництво «Нова Зоря». На сторінках нашої газети не можу не поділитись враженнями, які сповнювали мене, як організатора та учасника паломництва до вічного міста та базиліки, яку побудував Патріарх Йосип Сліпий. Ми, як і багато груп з Івано-Франківська та України, відгукнулись на заклик Блаженнішого Святослава взяти участь у ювілеї освячення базиліки Святої Софії. Адже Кардинал Йосип Сліпий, який, повернувшись із Сибіру та побудувавши цю святиню, мав мрію, що колись вона збиратиме навколо себе українців з цілого світу.

Отож, полагодивши всі організаційні питання, розпочали запис людей. Яким же було наше здивування, коли до поїздки зголосилися здебільшого люди старшого віку! Адже паломництво — це не тільки духовні вправи та молитви, але й велике фізичне навантаження, оскільки паломники проводять багато часу на ногах. Під час нашого паломництва ми пройшли близько 65 км, і це не враховуючи того, що прочани рухались також і громадським транспортом! Коли настав день виїзду і всі паломники вже сиділи в автобусі, я була дещо збентежена. В салоні зібрались зовсім різні люди: була тут і молодь, і старші жінки, і одружені пари. У кожного – свої бачення поїздки та вимоги до неї, а також різні фізичні можливості. Молодь, напевне, захоче ходити, щоб більше побачити, старші будуть йти повільніше та довше відпочиватимуть. Однак я все віддала в руки Божі, адже кожного з цих паломників до цієї подорожі покликав Господь. Вже згодом я зрозуміла, що всі учасники створили такий собі «пазл» чудової групи, яка разом молилась, відпочивала, купалась у морі та відкривала для себе невідомі міста й краєвиди.

Отож, з молитвою, яку провадили о. Мирослав Любінець та о. Петро Чупак, ми вирушили у дорогу. Перед нами був важкий українсько-угорський кордон та нічний переїзд до Відня. Спочатку всі їхали мовчки, придивляючись один до одного. Та мало помалу познайомившись, почалось цікаве спілкування. Нас не злякали довгі черги на кордоні, і коли угорські митники змусили діставати всі валізи для огляду, було приємно споглядати, як один намагався допомогти іншому.

За ніч, доїхавши до чудового Відня, екскурсію по цьому старовинному місті нам провів о. Олександр Селезінка. Находившись доволі, ми сіли відпочити у тіні храму. Яке ж то було здивування, коли чи не найстарша учасниця паломництва почала дорікати всій групі: «Та що ж ви посідали? У нас ще безліч речей, які варто побачити!». Направду, за цю жінку я чи не найбільше переживала, а вона своєю жвавістю та рухливістю «заправила за пояс» наймолодших паломників.

Наступний нічний переїзд, і дорога привела нас до вічного Риму. Тут ми мали можливість всі разом на чолі з нашим Митрополитом Володимиром Війтишиним помолитись на гробі Апостола Петра, який знаходиться в базиліці Св. Петра у Римі. Ми молились, а поруч з нами в гробницях у мирі спочивали римські папи, але наші очі були звернуті до основної могили — тієї, де спочивав той, кому Ісус дав ключі від своєї Церкви. Паломники молились і плакали. Адже це відчуття неможливо передати: коли тебе оточує історія, до якої можна доторкнутись. Від краси собору святого Петра у всіх перехопило дух. Прочани дивувались: як людина могла створити такий шедевр? Сама людина — ніколи. Це було спільне творіння людських рук, які направляв Господь.

Кульмінацією нашого паломництва було Богослужіння у соборі Св. Софії, яке очолив Блаженніший Святослав. На подвір'ї базиліки з'їхались групи як із всієї України, так і з діаспори Італії та Америки. Всюди було чути українську мову та видно вишиванки. Відчуття було таке, наче ми в Україні. От тільки між дорослими пробігали дітки у вишиванках, які між собою розмовляли вже італійською. Це діти, які народились і виросли в Італії. Вони чудово вітали Патріарха українською мовою, але між собою спілкуються вже італійською.

У Римі ми жили три дні. Неймовірна спека не стала нам на заваді побачити і відомий Колізей, і Пантеон, і старовинні розвалини Римського Форуму. Ми змогли побачити державу Ватикан з купола базиліки, піднявшись туди 551 сходинкою. А ще був чудовий відпочинок на морі та смачна італійська піца під спів українських пісень у садку готелю.

А далі — ще один переїзд, і нас чекала романтична Венеція. Прогулюючись її вузенькими вуличками, містками через канали, ми поринули в справжнє середньовіччя. А Молебень до Богородиці, який заспівали отці в Соборі Св. Марка, зібрав навколо нас всіх туристів, що знаходились у той момент в храмі.

Та найбільше мене тішило те, як під час цього паломництва люди по-справжньому згуртувались, намагались допомогти один одному, раділи один за одного та просто потоваришували.

Всі дороги ведуть до Бога. Тому питання не в тому, чи приведе мене моя дорога до Бога, а в тому, яке життя я матиму за своїми плечима. Паломництво — ще одна можливість зупинитись, озирнутись і зрозуміти, де ми є на своєму шляху. Саме в паломництві з'являється відчуття перебування один на один з Богом: ти дякуєш за хмарку, яка нарешті заступила палюче сонце, за сухі шкарпетки, за горнятко кави, за дощовик… (продовжувати можна дуже довго). У такі моменти мимоволі починаєш розуміти, наскільки важливо кожен день і кожну мить дякувати Богові за все, що маєш.

Ми мали можливість вийти із «зони комфорту» і відчути, що відсутність телефону бодай протягом одного дня нічого кардинально не змінить. Кожні невеличкі труднощі та дискомфорт, які довелось подолати та перетерпіти, підносили нас ще вище. Було відчуття жертви, яку ми приносили за наші родини, рідних та близьких. Пригадую, як під час свого свідчення один із паломників розповідав: «У перший день, коли сильно натерло взуття, потрібно було багато ходити, був довгий нічний переїзд у автобусі, я сам себе звинувачував: чого я сюди поїхав?! Але назад вже дороги не було… Та після декількох днів я вже з твердістю говорив: «Боже, дякую, що я є саме тут!».

Проща є добре прожитою, коли лишає після себе слід. І це не лише яскраві світлини, це також і конкретні висновки! Це обіцянки змінити щось у своєму житті, вивільнити у ньому час для особистого спілкування з Богом, з близькими, з дітьми. Можливо, через паломництво ми змогли віднайти сили когось пробачити чи попросити пробачення, відпустити ті тягарі, які несемо протягом усього року. Головне — після повернення додому не розвіяти той дух Божої благодаті та не повернутись до того життя, яким жили раніше, не зробивши обіцяних змін. Адже тоді наше паломництво втратить свій сенс, а перетвориться просто в банальну туристичну поїздку.

Віра БІЛА.

Патронатна сім'я

Прийомна дитина на півроку. *Як це працює?*

Від народження дитина повинна жити і виховуватись в сім'ї. Так закладено Богом! І це нормально. Та, на жаль, є такі родини, в яких виникають конфлікти, буває, коли стається якась трагедія. І для того, щоб діти з таких сімей не опинились на вулиці чи в інтернатах, в Україні запроваджена нова форма сімейного виховання. На цей період подолання дитиною та її батьками складних життєвих обставин пропонується сім'я патронатного вихователя. На цю тему розмовляємо з начальником служби у справах дітей виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради п. Іриною Рохман.

— Пані Ірино, що таке патронатна сім'я? Як вона діє?

— Сім'я патронатного вихователя — це сім'я, в якій за згоди всіх її членів повнолітня особа, яка пройшла спеціальний курс підготовки, виконує обов'язки патронатного вихователя на професійній основі.

Патронатними вихователями можуть бути повнолітні громадяни України, які постійно проживають разом на спільній житловій площі, мають позитивний досвід виховання власних дітей або досвід роботи з дітьми. Патронатний вихователь повинен бути безробітним, також у патронатного вихователя обов'язково повинен бути помічник (чоловік і дружина, повнолітня дочка з матір'ю тощо).

Наразі в нашій державі створено близько 60 патронатних родин, які надали допомогу понад 300 дітям. Кожна третя дитина повернулася до своїх батьків, а решта були влаштовані в інші сімейні форми виховання. Патронатні родини на даний час функціонують практично у всіх областях. В Івано-Франківській області також створена одна патронатна родина в Косівському районі (до речі, перша в західному регіоні). Ми плануємо створити патронатні родини і в місті Івано-Франківську.

— Хто може бути влаштований у патронатну сім'ю?

— Це покинуті або знайдені діти, діти, залишені в пологовому будинку, іншому закладі охорони здоров'я, або ті, яких відмовилися забрати батьки чи інші родичі; діти, чиї батьки пропали безвісти; діти з сімей, в яких існувала загроза життю чи здоров'ю; діти за заявою батьків у зв'язку зі складними життєвими обставинами, які трапились у їх сім'ї. Можуть бути одночасно влаштовані лише ті діти, які є рідними братами та сестрами, або діти, які виховувалися в одній сім'ї.

Термін перебування дитини у патронатній сім'ї залежить від потреб дитини та обставин, орієнтовно становить від 1 до 3 місяців, але може бути і до 6 місяців.

— Як стати патронатним вихователем?

— Кандидати у патронатні вихователі проходять відповідне навчання, яке складається з дев'яти занять і проходить зазвичай у суботу та в неділю. Після завершення курсу навчання, тренери надають рекомендацію для створення патронатної сім'ї.

— Які документи необхідно подати кандидатам у патронатні вихователі?

— Насамперед — заяву; копію паспорта громадянина України; копію трудової книжки; довідку про стан здоров'я кандидата в патронатні вихователі та осіб, які проживають разом із ним, складені за затвердженою формою; довідку про відсутність судимості, у тому числі й членів його сім'ї, які досягли чотирнадцятирічного віку та проживають разом із кандидатом у патронатні вихователі; копію документу, що підтверджує право власності або користування житловим приміщенням; письмову згоду на влаштування дитини в сім'ю кандидата в патронатні вихователі всіх членів його сім'ї, які проживають разом з ним, зокрема й дітей, які досягли такого віку та рівня розвитку, що можуть її висловити.

— Як буде здійснюватися фінансування послуги патронату над дитиною?

— Розмір грошового забезпечення становить п'ять прожиткових мінімумів для працездатних осіб на місяць (станом на 01.08.2019 р. — 10 035 грн.; оплата здійснюється за кожен день перебування дитини в сім'ї). На дітей, влаштованих у сім'ю, виплачується соціальна допомога у розмірі двох прожиткових мінімумів: для дітей віком до 6 років — 3 398 грн., для дітей віком від 6 до 18 років — 4 236 грн.

У тому випадку, коли в сім'ї патронатного вихователя перебуває дитина віком до одного року, дитина з інвалідністю, малолітня або неповнолітня вагітна, ВІЛ-інфікована дитина й одночасно двоє або більше дітей, розмір грошового забезпечення збільшується на 10 відсотків за кожну дитину, але сумарно не більше ніж на 50 відсотків.

— Які обов'язки патронатного вихователя?

— Забезпечити дитину житлом, одягом, харчуванням тощо; створити дитині умови для навчання, фізичного та духовного розвитку; співпрацювати з батьками, іншими законними представниками дитини задля подолання складних життєвих обставин у межах та у спосіб, визначених органом опіки та піклування; забезпечити надання чи доступ до послуг, визначених договором про патронат над дитиною; сприяти контактам дитини з батьками, іншими законними представниками, родичами, крім випадків, коли батьки позбавлені батьківських прав або в судовому порядку обмежені у праві спілкування з дитиною.

— Куди можна звернутись родинам з Прикарпаття, які хочуть спробувати себе в ролі патронатних вихователів?

— Звертатись варто до служби у справах дітей виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради за адресою: вул. Грушевського, 21, каб. 815., тел.: 55 20 85, 050 337 94 87.

— Дякую за розмову. І нехай завдяки вашій службі усі діти живуть у щасливих родинах!

Спілкувалась О. БИСТРИЦЬКА.

Поїздки

На батьківщині Блаженного Симеона

Село Старуня на Богородчанщині стає паломницьким центром, таким, як Погоня, Гошів, Крилос. У цьому переконались вихованці Катехитичної школи св. Воскресіння м. Івано-Франківська, які разом зі своїм директором о. Романом Влашиним відвідали Старуню в першу неділю нового навчального року.

Прочан зустрів о. Ярослав Середюк, адміністратор парафії св. ап. Петра і Павла, і запросив до Музею Блаженного Симеона Лукача та підпільної УГКЦ. Він провів екскурсію кімнатами музею. Паломники оглянули речі побуту, євхаристійні набори, церковну літературу, священничі ризи, особисті речі періоду підпільного служіння єпископа. Бажаючі навіть змогли почитати рукописи Блаженного, по яких навчались в часі підпілля майбутні священники в Дорі.

Блаженний мученик Симеон Лукач (7.07.1893 — 22.08. 1964) залишив такий глибокий слід в душах односельчан, що вони вже 55 років згадують те добре слово, яке він посіяв у їхніх серцях.

Свята Літургія в новозбудованому храмі, проповідь о. Романа про те, хто такі святі і як ними стати, мирування та прикладання до частинки мощей Блаженного стали апогеєм дня. Найбільшою несподіванкою для прочан було отримати в дарунок книгу «Блаженний зі Старуні», вервичку, образок та магнітик.

Вразили прочан десятки гортензій, які прикрашають територію храму та музею, а ще більше — краєвиди села. Гори Карпати постають немов на долонях. Навпроти церкви облаштовують майданчик для автобусів. І не дивно, адже 29 числа кожного місяця сюди приїжджають прочани, щоб взяти участь у нічних чуваннях.

А для іванофранківців паломництво завершилось частуванням на природі, іграми, піснями та бансами. Від імені дітей та батьків Катехитичної школи св. Воскресіння м. Івано-Франківська велика вдячність мешканцям с. Старуня за те, що так шанують і бережуть пам'ять про свого односельця – Блаженного священномученика Симеона Лукача.

Юлія БОЄЧКО.

Світочі Церкви

Слуга Божий Григорій Балагурак

Цьогоріч 5 липня виповнилася 110-а річниця від дня народження Слуги Божого єпископа Григорія Балагурака, ЧСВВ.

Народився він у м. Станиславові у сім'ї Іллі та Кароліни Балагураків. Родина в місті проживала по вул. Голуховського 136 (тепер вул. Чорновола). У 1919 р. сім'я переїжджає до Косова, на батьківщину батька, у с. Москалівку, що біля Косова. Початкову освіту Володимир здобуває спочатку у вселюдній школі у Станиславові і завершує її вже у Косові.

З 1921 р. юнак навчався у Бучацькому місійному інституті ім. св. Йосафата, а 6 вересня 1925 р. вступив до Василіянського монастиря у Крехові. 1 травня 1927 р. складає перші тимчасові обіти у Крехові. З вересня 1927 по червень 1929 рр. він навчається на вищих гімназійних студіях гуманістики у Лаврові.

В 1933 р. Григорій Балагурак, як здібніший студент, викладав у Бучацькому місійному інституті ім. св. Йосафата українську, німецьку, латинську та грецьку мови, спів та музику. На другому році навчання бр. Григорій отримав дияконські свячення. Був диригентом і навчав ченців церковному співу. 16 грудня 1934 р. о. д. Григорій склав вічні обіти у Василіянському Чині. Рукоположений на священника єпископом Йосафатом Коциловським 21 травня 1936 р. у Жовкві.

З 1936 по 1938 рр. о. Григорій перебував у монастирі Отців Василіян у Станиславові. У 1937 р. був помічником адміністратора парафії, управителем парафіяльної канцелярії, писав монастирську хроніку, завідував бібліотекою, був проповідником, а також сповідником; провадив церковний хор. Від 1 січня 1937 р. о. Григорій був сотрудником в с. Угорники Станиславівського деканату.

У 1939 р. він у Кристинопольському монастирі Отців Василіян. Тут він був вікарієм, прокуратором, сотрудником адміністратора парафії, управителем канцелярії, провідником Апостольства молитви. В 1940-1941 рр. о. Григорій — адміністратор парафії у с. Пархач (нині с. Межиріччя) Сокальського району Львівської області.

З 1941 по 1945 рр. о. Григорій — ігумен монастиря Отців Василіян у Станиславові. Від 17 січня 1941 р. він виконує також уряд завідателя у с. Угорники. Від 5 грудня 1944 р. душпастирює у церкві СС. Василіянок у Станиславові.

В березні-квітні 1945 рр. єпископ Григорій Хомишин таємно хіротонізував ігумена о. Григорія Балагурака, ЧСВВ на єпископа і призначив генеральним вікарієм Станиславівської єпархії. Після закриття монастиря Отців Василіян у Станіславові вл. Григорій перебував до 1946 р. у Гошівському і Погінському монастирях Станиславівської єпархії.

У 1948 р. вл. Григорій влаштувався на роботу слюсарем-механіком в артілі ім. Горького в Станиславові, де працював до свого арешту — 15 жовтня 1949 р. Причиною арешту стало, зокрема, те, що він: «Является нелегальним греко-католическим епископом Станиславовской епархии и руководит антисоветской деятельностью униатской оппозиции».

На першому ж допиті 15 жовтня 1949 р. на запитання, яку він зайняв позицію в 1945 р. після створення ініціативної групи священників по «Возз'єднанню Української Греко-Католицької Церкви з Російською Православною Церквою», вл. Григорій відповів: «Я був і зостаюсь переконаним греко-католиком. Тому в 1945 р., коли була створена ініціативна група по возз'єднанню Української Греко-Католицької Церкви з Російською Православною Церквою, я відмовився від возз'єднання, як і всі монахи, які находилися при монастирі в моєму підпорядкуванні».

Вже 25 жовтня 1949 р. справа владики Григорія розглядалась у слідчій частині МДБ УРСР у м. Києві. Справи арештованих: 10 серпня о. Ярослава Сов'яка, 17 вересня 1949 р. ігумена о. Романа Бахталовського, ЧНІ та 15 жовтня 1949 р. владики Григорія Балагурака, ЧСВВ були об'єднані в одну і кваліфіковано як групову кримінальну справу. 8 червня 1950 р. у Києві слідство було завершене і 14 червня 1950 р. видано «Обвинувачувальний висновок» у слідчій справі по звинуваченню Балагурака В. І., Бахталовського р. Д. та Сов'яка Я. М.

В цьому документі вл. Григорію Балагураку, зокрема, інкримінувалося те, що в травні 1945 р., після арешту Станиславівського єпископа Хомишина, він, як нелегальний єпископ, очолив Станиславівську єпархію Греко-Католицької Церкви (ГКЦ) і, ставши на чолі «уніатської опозиції», проводив активну діяльність, направлену проти ініціативної групи по возз'єднанню Української Греко-Католицької Церкви з Російською Православною Церквою. Із закриттям у місті монастирів він перейшов на нелегальне становище і, як нелегальний єпископ, продовжував антирадянську і церковну діяльність до дня свого арешту. Вів переписку з раніше засудженими митрополитом Йосипом Сліпим, ректором Станиславівської семінарії Авксентієм Бойчуком, єпископом-помічником Іваном Лятишевським та іншими. Отримав і поширив серед вірних і духовенства послання митрополита Йосипа Сліпого.

Станиславів, 30 травня 1937 р.

На нелегальному зібранні у 1949 р. з активними учасниками «уніатського підпілля» о. Олексієм Надрагою і о. Йосипом Гірняком вл. Григорій Балагурак обговорював питання про активну антирадянську діяльність греко-католицького духовенства. Крім того, в 1947 р. прийняв «присягу», вірогідно облечини чи обіти, у шістьох Сестер Служебниць, і систематично проводив нелегальні богослужіння у греко-католицькому обряді.

Владика Григорій Балагурак разом з ігуменом Отців Редемптористів о. Романом Бахталовським, ЧНІ розгорнули активну боротьбу проти ініціативної групи по возз'єднанню Української Греко-Католицької Церкви і Російської Православної Церкви. Вони намагались передати нелегальним шляхом через кордон до Ватикану інформацію антирадянського змісту про положення в західних областях УРСР.

З санкції вл. Григорія Балагурака, ЧСВВ, о. Романом Бахталовським, ЧНІ було написано і розіслано греко-католицькими священниками лист антирадянського характеру. Під впливом вл. Григорія Балагурака, ЧСВВ і о. Романа Бахталовського, ЧНІ більше 35 священників, які раніше приєдналися до ініціативної групи, повернулися до Греко-Католицької Церкви.

В «Обвинувачувальному висновку» було запропоновано: «применить к обвиняемым Балагураку В. И., Бахталовскому р. Д., Совяку Я. М. меру наказания 25 лет ИТЛ каждому».

Після розгляду справи на «Особливій нараді» при МДБ СРСР згідно з випискою з протоколу від 11 жовтня 1950 р. було прийнято рішення: «Балагурак Владимира Ильича за изменнические намерения и антисоветскую агитацию заключить в исправительно-трудовой лагерь сроком на десять лет, считая срок с 14 октября 1949 г. Имущество конфисковать». Покарання він відбував у «Карлазі» у виправно-трудовому таборі № 9 в с. Долинському. Згідно з іншим документом, він мав бути направлений у табір «Луговий» МВС СРСР. Звільнений з місць позбавлення волі в Карагандинській області 31 травня 1956 р. Удруге був ув'язнений 1957 року й засланий до м. Коркіно неподалік Челябінська.

Зі спогадів академіка Юрія Балагурака (батько Юрія — Василь Балагурак — двоюрідний брат Іллі Балагурака), вл. Григорій жив дуже скромно. Мав золоті руки, якими заробляв собі на життя. Мав прекрасний тенор. Коли був у монастирі в Станиславові, організував церковний хор, хоча не мав музичної освіти. Був дуже людяний, начитаний, володів енциклопедичними знаннями. Його любили і поважали. Хворів на гіпертонічну хворобу, тиск бував більше 200 од., а ніякого догляду не було.

Помер владика Григорій Балагурак, ЧСВВ на засланні 11 жовтня 1965 р. в опінії святості. В м. Коркіно Челябінської області (Росія) він працював на меблевій фабриці. За тілом владики поїхав о. Ігнатій Янтух, ЧСВВ, який на місці представився його племінником. Зі свідчення владики Софрона, ЧСВВ, він «довідався, що причиною смерті став сердечний приступ, мабуть інфаркт, який наступив внаслідок довготривалого терміну ув'язнення, важких умов праці, фізичних та моральних навантажень. Григорій Балагурак помер під час примусової праці, впав біля верстата і помер на місці. Він користувався такою любов'ю і повагою серед робітників та в'язнів, що керівництво фабрики оплатило літак, виготовлення домовини, дало кошти на дорогу, щоб перевезти тіло в Україну. Покійний мав святу душу, не нарікав на свою долю, допомагав всім, навіть найбільшим кривдникам, а тому його любили і поважали всі».

Зі свідчення с. Ігнатії Васько, ЗСМ, три жінки і двоє мужчин супроводжували тіло вл. Григорія в Україну. Люди, які жили з ним, плакали і казали: «Ми не знали, що то за людина. Він усім робив тільки добро, всіх слухав, нікому не відмовляв. Якби ми знали, що він священник, то не змушували б до такої тяжкої роботи».

В Івано-Франківську труну з тілом прийняли Сестри Мироносиці у підпільному монастирі по вул. Індустріальній, 8. У похороні взяли участь Протоігумен о. Пахомій Борис, ЧСВВ, вл. Софрон Дмитерко, ЧСВВ і декілька священників. Зі спогадів с. Ігнатії Васько, ЗСМ «похорон був дуже багатолюдний і величавий. Люди молилися біля гробу цілу ніч. Отця Балагурака знало і любило ціле місто. То була свята людина». Похований владика Григорій, ЧСВВ на Івано-Франківському міському кладовищі по вул. Степана Бандери.

31 березня 1992 р. єпископ Григорій Балагурак був реабілітований прокуратурою Івано-Франківської області за відсутністю складу злочину.

с. Християна-Марія ГОЛОМІДОВА, МЧСВВ

На допомогу катехиту

Катехизація на парафії — без проблем!

(Практичні поради від Анни Масляк)

Виховати катехитичне покликання серед людей не є простим завданням, яке зараз ставить перед собою Церква. А взяти на себе відповідальність, за ті знання, ті добрі зерна, які кожен катехит повинен вкласти у серце маленької людини, це своєрідний виклик сучасному світу. Тому давайте разом помандруємо катехитичними стежками, щоб легше було людям, які працюють на цій ниві, розібратися з різними труднощами, що виникають у роботі катехита.

Я — катехит і пишаюся цим. Працюю на парафії Царя Христа отців Василіян м. Івано-Франківська вже шість років, п'ять з яких катехизую дітей у нашій катехитичній школі ім. єпископа Григорія Балагурака, ЧСВВ. Отож хочу представити вам наші напрацювання у сфері катехитичного служіння.

Отже, у минулій статті (ч. 29, 2019 р) йшлося про те, з чого варто починати організацію катехитичної діяльності на парафії для того, щоб не заплутатися у напрямку і ефективно покроково дати дітям необхідні знання. Йшлося про цикл програм, які кожен з катехитів може скласти індивідуально, просто зважаючи на обсяг своїх знань і можливостей. Головне, щоб теми, які хочете охопити протягом років навчання дитини у катехитичній школі, сповна відповідали основам правд нашої віри. Також хочу звернути вашу увагу на важливий момент — вікові категорії діток, що навчаються. Знаємо, що кожен вік дитини має свої психологічні особливості сприйняття інформації. Тому ми ділимо дітей на групи. Звичайно, цей поділ залежить від кількості діток, що дає можливість сформувати клас. Знаємо, що чим молодший вік дитини, тим більше у навчанні вона потребує елементів гри, унаочнення та інтерактивів. Хоча інтерактивний спосіб викладу катехизи необхідний для усіх вікових категорій діток.

Після того, як ми склали цикл тих програм, які хочемо відкрити, маємо визначитися, які теми у яких групах ми будемо розглядати цьогоріч. А вже опісля можемо приступати до конкретного розпису наших програм згідно з календарним плануванням по днях наших занять у школі. Такі планування виглядають у нас наступним чином: ми визначаємося з програмою, яку будемо викладати протягом року, а потім розбиваємо її на теми. Далі креслимо таблицю, у якій є дата, назва теми уроку, катехитична мета, і навики, які, на нашу думку, дитина мала б отримати по закінченні даного уроку. Цю підготовчу роботу з планування роботи радимо провести заздалегідь, ще до початку навчання у школі. Тоді буде можливість ефективніше підготуватися до катехизації. Варто зазначити, що кожен урок катехизації, крім того, що має тривати 40-45 хв., а для найменших — навіть 30 хв., повинен включати в себе якийсь інтерактивний елемент, елемент гри та діалог, про що йшлося вище. Ці моменти також потрібно продумати, чи це буде гра, пісня, чи малюнок до теми. Про інтерактиви поговоримо трохи згодом.

Наступного разу ми почнемо розгляд конкретної катехитичної програми, яку ми написали для вікової категорії діток 8-10 років і яку можна буде адаптувати до будь-якого віку. Наостанок хочу поділитися своїм спостереженням: основне, що катехит повинен передати дитині, — це свою любов, відчуття присутності, відчуття родинної атмосфери. Якщо ви зможете дати дитині відчути ці прості речі, успіх катехизації вам гарантований.

Реквієм

В молитві — краса душі

Жодна людина не приходить в життя іншої людини випадково. Моє знайомство з поетесою Любов'ю Соломчак з смт. Перегінське відбулось понад десять років тому. Подруга мені розповіла, що Люба з дитинства хворіє, але має глибоку віру, отож на папір виливає свої глибокі почуття та переживання.

Опісля відбулось наше знайомство, подорож до цього гірського містечка, відвідини місцевих храмів та монастирів. Моя бібліотека поповнилась книгами «Господь Ісус так стукає у двері» та «Душа поета», автором яких є Любов Соломчак. За першу книгу поетеса отримала нагороду в літературному конкурсі ім. Леся Мартовича в номінації «Духовна поезія». Читачі давали схвальні відгуки, що від цієї книги віє неземною добротою і Божою благодаттю. Дехто казав, що коли стає важко, то бере в руки книгу поезій, читає і відчуває, як зникає тягар.

Любов Соломчак є автором слів до пісні, яка супроводжує всі прощі до Крилоса, — це гімн Крилоській Богородиці. Його авторка написала п'ять років тому на прохання тоді ще помічника Івано-Франківської Єпархії Владики Йосафата Мощича. Люба ж скромно сказала, що все з Божої ласки і те, що вона пише, — це дар Божий.

У її доробку є дитячі оповідання та казки. Тільки ще не опубліковані. На початку липня Люба зателефонувала і сказала, що мріє видати збірочку у видавництві «Нова Зоря». Вона дуже любила дітей, допомагала своїм сестрам доглядати своїх племінників. Часто виступала перед учнями у місцевій школі.

Ми домовились, що вона надішле тексти на адресу видавництва. Пізніше був ще один дзвінок. Люба зізнавалась, що дуже сильно терпить фізично, що все її тіло болить. Минуло небагато часу і як грім серед ясного неба — 1 вересня 2019 року Любові Соломчак не стало. Її душа полинула до Бога, Якого вона все життя любила, прославляла й величала у своїх віршах.

* * *

Молитва в житті — важна річ,
Цінна і також свята,
До неба щоденно і в ніч
Линуть молитов слова.

Душі подає надію
Сила святих молитов,
Серце співає: «Я вірю!»,
Мовить душа: «Люблю знов!»
Молитва від бід хоронить,
В молитві — душі краса,
Своїми крильми огорне,
Коли засурмить сурма.
Та, в яку Янгол заграє
Востаннє на цій землі,
Молитви ключем до раю
Відчиниш двері собі.

Хай наша пам'ять і наша молитва за душу Любові дарують їй вічний спочинок. Усі, хто знав цю світлу людину, пам'ятатимуть її голос, її посмішку, її доброту.

Юлія БОЄЧКО.

Вітаємо!

Парафіяни храму Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа с. Старуня Солотвинського протопресвітеріату вітають з днем народження свого пароха

о. Василя ГОГОЛЯ.

Всечесніший отче! Ви — добрий і сумлінний провідник Христової пастви. Хай Господь благословляє Вас міцним здоров'ям, примножує священничі харизми у справі подальшого плідного служіння Богові та Україні. Пречиста Діва хай буде покровом Вашого життя, Ваш Ангел-хоронитель провадить до святого, а Господь сотворить в ласці многих і благих літ!

Парафіяни церкви Різдва Пресвятої Богородиці с. Церківна Болехівського деканату вітають з днем народження

о. Ростислава КАКАПИЧА.

Всечесний отче, прийміть від нас щирі слова подяки за Вашу невтомну працю. Хай засіяні Вами зерна правди, добра і любові дають плоди стократ! Нехай Господь благословляє Вас і Ваших рідних, додає міцного здоров'я, наснаги в нелегкій праці. Хай Пресвята Богородиця покриває Вас своїм омофором, а Ангел-хоронитель оберігає від усякого зла.

Отець Володимир Майка та громада храму св. Вознесіння Господнього смт. Брошнів-Осада вітають з нагоди уродин сотрудника

о. Олега АНГЕЛЬЧУКА.

У день Ваших уродин, дорогий отче, прийміть від нас найщиріші вітання і побажання міцного здоров'я, щасливого довголіття, добра і радості, зримих успіхів у щоденній праці в Христовому винограднику. Сил і терпіння Вам у несенні пастирського хреста. Многих і благих літ!

Церковний комітет і парафіяни церкви Богоявлення Господнього с. Юнашків Букачівського деканату вітають з днем народження

о. Івана НИКОЛИНА.

Молитовно бажаємо Господньої опіки й допомоги у Вашому священничому служінні, непроминаючого натхнення та незмінної сили Святого Духа. Хай Всевишній благословляє Вас міцним здоров'ям, допомагає в нелегкій священничій праці на прославу Господа та добра нашої Церкви на довгий вік, на многії літа!

Отець Володимир Майка, о. Олег Ангельчук, братство, сестринство та всі парафіяни храму св. Вознесіння Господнього смт. Брошнів-Осада вітають з 40-річним ювілеєм скарбника

п. Ігоря ЗАДАРКА.

Зичимо дорогому ювіляру щедрих ласк Милосердного Спасителя та повсякчасної опіки Матері Божої у Вашій ревній праці на парафії та в родинному житті на многії і благословенні літа!

Прощі

Паломництво «Нової Зорі» до вічного міста Рима

Відпочиваємо на площі «Іспанії» в Римі

Прогулянка каналами Венеції

Група прочан у Відні

Прочани під час Святої Літургії

Свята Літургія на гробі св. Ап. Петра

Богослужіння в каплиці готелю

В соборі св. Петра

На куполі Собору св. Петра

1926 1991 2019 НОВА ЗОРЯ
український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Митрополії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Виходить щотижня

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Газета віддрукована офсетним способом
Видрукувано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул.Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 1141.
Редакція може не поділяти думку авторів і не несе відповідальності за достовірність інформації, викладеної у авторських статтях.

Головний редактор — о. Іван СТЕФУРАК
Богословський редактор — о. Йосафат БОЙКО, ВС
Літературне редагування та макетування — Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка — Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Роздрібна ціна примірника 6 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 19 вересня

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365

Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ,
площа А. Міцкевича, 5

телефон: (0342) 52–73–48
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com